

ת"פ 45722/06/19 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד ג'ורג גיא בל חסן

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 45722-06-19 מדינת ישראל נ' בל-חסן (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד עדי בן
חיים

המאשימה

נגד

ג'ורג גיא בל חסן באמצעות ב"כ עוה"ד
איתי בר עוז

הנאשם

גזר - דין

א. כתב-האישום:

הנאשם הורשע בעקבות הודאתו בכתב-אישום מתוקן, המייחס לו חמש עבירות **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בחלק הכללי לכתב-האישום - וכפי שיבואר בהמשך - יש לאמור בו חשיבות רבה במקרנו - נמסר, כי בתאריך 17.6.19 "תושב רמלה שהינו קרוב משפחתו של הנאשם, נהרג בתאונת דרכים שבה הייתה מעורבת ניידת שיטור עירונית של עיריית רמלה".

בתאריך 18.6.19 "בעקבות המתואר בחלק הכללי" רשם הנאשם חמש פעמים ברשת האינטרנט ב"פייסבוק" קללות וכן דברים בעלי תוכן מאיים על **ראש עיריית רמלה**, כמפורט בעובדות, ובין השאר:

"...ביום שניפגש עדיף לך לברוח...". וכן: "...תמצא לשוטרים מקום אחר למה שנראה אותם פה זה יהיה הפעם האחרונה שהם יצליחו ללכת על הרגליים". וכן: "ראש העיר ייתן דין וחשבון על הפקח שהוא מעסיק...לא יהיה לך יום

אחד של שקט פה ברמלה אתה והילדים שלך תצטרכו לברוח הכי רחוק...". וכן: "רחובות שלמים ישרפו...". וכן: "...הילדים של ראש העיר ישלמו את התשלומים ושל כל שוטר שגר באיזור".

בהמשך, שלח אליו הודעה פרטית באינטרנט שבה כתב, בין השאר: "...רמלה תתהפך, היום ניידות יעופו באוויר".

בהמשך היום אמר לשוטר: "שמעון יהיה פה בלגאן היום" תוך שסימן בידו תנועת אקדח והוסיף: "יהיה פה בלגאן אני יהפוך לך את כל העיר".

ב. מתחם ענישה:

נוכח העובדה, כי מדובר בפרסומים שבוצעו בו ביום, בסמיכות זמנים קצר (אף נוכח האיום לאוזני השוטר, שהיה פנים אל פנים לאחר מכן) אני סבור, שיש לקבוע **מתחם ענישה אחד** לכל המתואר בעובדות (ראו הכללים שנקבעו על-ידי בית-המשפט העליון בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נגד דלאל** - 2.9.15: ע"פ 4910/13 **בני ג'אבר נגד מדינת ישראל** - 29.10.14).

נוכח עקרון ההלימה, העובדות המתוארות, ובעיקר **הרקע לדברים**, כמתואר בחלק הכללי, **ההקשר הסיבתי מהם נבעו** (שאינו שנוי במחלוקת) אני קובע, כי מתחם הענישה **בנסיבות מיוחדות** של תיק זה, מתחיל בענישה צופה פני עתיד, של"צ, קנס עד מספר חודשי מאסר בפועל, שניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

כראייה לקביעת המתחם הגישה המאשימה, בין השאר, את רע"פ 4935/17 **סימנדויב נגד מדינת ישראל**, תק-על 2017 (3) 8730: במקרה זה, הנאשם, **אסיר**, הורשע **לאחר שמיעת ראיות** באיומים על מפקד אגף ההפרדה בכלא, נקבע מתחם שבין מאסר בפועל למספר חודשים עד 18 חודשי מאסר בפועל, נדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל. ואולם, אני סבור, כי ניתן להקיש מעניין זה למקרונו. באותו מקרה נקבע קיומו של **מניע "לזרוע פחד** בקרבם של בעלי תפקידים בבית הסוהר, על מנת להרתיע אותם מלבצע את תפקידיהם נאמנה", ואילו במקרונו, כמפורט בחלק הכללי, **המניע והרקע למעשים אחר לגמרי**. באותו מקרה ציין בית-המשפט העליון: "...העובדה כי המבקש לא הורתע מביצוען חרף הרשעתו בעבירות דומות בעבר...העובדה כי המבקש שב וחזר על מעשיו גם לאחר שכבר התנהלו נגדו ההליכים הפליליים בתיק זה...". **אני סבור, כי עניינו הנאשם העומד בפניי מגלה דמיון למקרה זה**.

עוד הגישה המאשימה את ע"פ 29830-08-10 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נגד שטרית** (12.5.11), בעניינו של נאשם אשר איים על ראש עיריית נהרייה **פנים מול פנים**, שירצח אותו, תוך שהוא צועק ומניף ידיו לעברו. **בעברו הפלילי הרשעות בעבירות אלימות**, בין השאר בעבירות סמים, רכוש, חבלה חמורה. בעבר נדון **לעונשי מאסר** ארוכים. ביצע את המעשה כאשר מאסר מותנה בר הפעלה לחובתו. באותו מקרה נדון ל - 12 חודשי מאסר בפועל. **ברור שאין לגזור ממקרה זה למקרונו, אלא דווקא לאבחן את מקרונו לקולה**.

כך, גם אין ללמוד גזירה שווה מת"פ 26738-04-14 (שלום טבריה) **מדינת ישראל נגד רחמני** (24.8.14), שם נדון נאשם, שאיים על ראש מועצה אזורית ל - 11 חודשי מאסר בפועל, שכן דובר **באירוע פלילי חמור לאין השוואה ממקרנו**. אותו נאשם **הסיג גבול** אל דירת מגורי המתלונן, נכנס אל דירתו, **פסע בה עד חדר השינה ושם - בתוך המרחב האישי הפרטי שלו**, כאשר הוא מקרב את פניו אל המתלונן **"עד למרחק של כ - 10 ס"מ"** (כך צוין בגזר-הדין) השמיע את דברי האיום החריפים, ובכלל זה על רעייתו.

כאמור, במקרנו, הרקע לאיומים וסיבתם, כמוסכם על הכל, כפי שיפורט גם בהמשך, מחייב לפרוש מתחם ענישה מקל הרבה יותר.

ואכן, גם סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 מורה לנו, כי בקביעת המתחם בהחלט ניתן להתחשב, בין השאר, ב"**סיבות** שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה" כפי שעשיתי בקביעת המתחם במקרה זה.

ב. שיקולי ענישה:

(1). חומרת המעשים:

אין חולק, כי הדברים שאותם רשם הנאשם, כפי שתוארו לעיל, **חמורים מאוד**, בהיותם מלל חריף ומאיים, ואילו האמירה שאמר לשוטר תוך שהוא מחווה תנועת אקדח בידו היא אמירה חמורה שבעתיים.

אין חולק, כי אין ולא יכולה להיות כל הצדקה לאמרות שכאלה, הנאמרות כלפי עובדי ציבור המבצעים עבודתם כדין ושקיים אינטרס ענישתי רב משמעות לאפשר לעובדי הציבור סביבת עבודה שלווה, רגועה, בטוחה, כדי שימשיכו לשרת את הציבור בלא כל מורא ופחד, ובהעדר "רעשי רקע" מאיימים, שיסיטו את תשומת ליבם מקבלת החלטות צלולה ומהתנהלות מקצועית לטובת כלל הציבור.

אכן, מעשים שכאלה בכוחם לטעת פחד וחלחלה אצל עובד ציבור **ובעניין זה אני מקבל כמשמעותיים ונכונים את הדברים שאותם מסר המתלונן בתצהיר** נפגע העבירה (במ/1) אשר הבהיר: "הרגשתי מאוים...בלחץ הצית את האש...". בצדק הבהיר כי: **"אני חייב לתפקד ללא חשש וללא מורא"**.

(2). הרקע, המניע והקשר הסיבתי לאיומים:

ועדיין, **ומבלי להקל ראש במעשי הנאשם**, הרקע והמניע למעשים מאירים אותם בזרקור אחר המחייב לנקוט במקרה מיוחד זה בענישה מקלה.

במה דברים אמורים:

כמפורט בחלק הכללי, ביום שקדם לפרסומי האיום, היה הנאשם **עד ראיה** למותו של קרוב משפחתו בתאונת דרכים, **שבה הייתה מעורבת ניידת שיטור עירונית של עיריית רמלה** (בנוסף, אפנה אל הסכמת הצדדים שהוצגה בעמוד 7 שורות 27 - 28).

להשלמת התמונה, אפנה לעדותה של גב' אתי אביטן (עמוד 6 שורה 11 והלאה), אשר תארה את התאונה והרחיבה אודות הקרבה המשפחתית, **האמיצה** שהייתה בין הנאשם למנוח.

אכן, הרקע למעשים היה אותו אסון שפקד את המשפחה והכאב העז שחוותה, ובכלל זה כאבו של הנאשם, משום ש"מה שיש זה הכאב והפקחים, הפקח שחזר לעבודה, אחרי שראש העיר נמצא בבית שלי ומנחם אותי..." (עמוד 6 שורות 19 - 20 לעדותה).

היא היטיבה לתאר את **הלך רוחו של הנאשם אותה עת**: "גיא לקח את זה כמו אח ביולוגי לכל דבר. על הבשר שלי" (עמוד 6 שורה 26 לעדותה).

אין חולק, כי **הנאשם פעל מתוך סערת הרגשות בה היה נתון, בעידנא דריתחא** ולא ניצב בפניי אדם אשר פרסם דברי איום בדעה צלולה ומתוך מחשבה מלאה (ואיני מתכוון בעניין זה לעניין היסוד הנפשי אשר אין ספק שמתקיים).

בתי-המשפט שקלו **לקולה**, בהקשרים רבים ושונים, מצב דברים שבמסגרתו פעל אדם תחת סערת רגשות. כך, למשל, העיר בית-המשפט העליון, בהקשר אחר, בשינויים המחויבים, ברע"פ 6136/11 **צייאדה נגד מדינת ישראל** (2.4.13) "טרם סיום, מתחייבת הערה: אף שלא ראיתי להיענות לבקשה, ראוי שכל אותם גורמים שצפויים לדון בהשלכות ההרשעה ישקלו, בין השאר, את העובדה שמדובר באירוע חד-פעמי שהמבקש נכשל בו בעידנא דריתחא, וכי הוא מצר עליו מאוד. מאז - אין גם חולק כי המבקש הפיק לקחים, וחזר להתנהגות נורמטיבית שאפיינה אותו אף קודם להתרחשות הנדונה. נתונים אלה כולם יש להביא בחשבון...".

(3). עבר פלילי:

שקלתי לחובתו של הנאשם **את עברו הפלילי** (במ/2), הכולל ארבע הרשעות קודמות, בין השאר, בעבירות איומים.

ואולם, יש לזכור, כי הרשעתו האחרונה הינה משנת 2016 בגין עבירה משנת 2015 (במ/4 - ראו את נסיבותיה), קודמותיה מבית-המשפט לנוער עת נשפט כקטין (במ/3) **ואין בפניי נאשם בעל עבר פלילי עשיר**, אשר ריצה עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריש, שלא הרתיעוהו, אשר יש למצות עמו את הדין קלה כחמורה.

(4). נאשם צעיר, הודה, חסכון בזמן ציבורי:

אזכיר, כי זהו נאשם צעיר, יליד 1997, אשר הודה, לא ניהל משפט, מנע את עדות המתלונן, נטל אחריות על מעשיו, חסך זמן ציבורי יקר.

נמסר כי הנאשם נעצר בידי משטרת ישראל והיה עצור יממה.

(5). התסקיר:

התקבל בעניינו של הנאשם תסקיר חיובי:

התסקיר מלמד על תולדות חייו של הנאשם, הוא מתאר את הרקע למעשה - היותו עד לתאונה בה נהרג בן דודו - את תסכולו וכעסו של הנאשם נוכח תפיסתו, כי המקרה לא נחקר כראוי ואת הכאב בו היה נתון אותה עת.

נמסר בתסקיר שהוא מבין את חומרת מעשיו ואת הסיכון שנשקף נוכח מעשיו.

המתלונן מסר את עמדתו והדגיש "שחשוב לו כי גיא יבין את חומרת מעשיו" - ואכן אני סבור כי הנאשם כיום בהחלט מכיר בחומרת מעשיו.

הערכת שירות המבחן היא כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה נמוך.

אכן, הובאה הערכה כי "יתכן וגובשו אצלו מאפייני התנהגות אלימים...בנוסף קיימת חשיפה לחברה שולית...", אך מנגד צוין כי הוא הביע חרטה, הכיר בהתנהגותו האלימה והוא בעל "הכרה בכך כי פעל באופן חמור".

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן על ענישה בדרך של ביצוע שעות לתועלת הציבור.

ג. מסקנות:

אין ספק כי תמונת המצב המתקבלת היא שמדובר באירוע **איומים חמור**, כלפי עובד ציבור ושיש עניין רב בשמירה אצל שכאלו על סביבת עבודה בטוחה, רגועה ושלווה. על כן, יש משמעות להרתעת הרבים בענישה בעניינים שכאלה.

אך מבלי להקל ראש, אין מדובר באיומים שנאמרו פנים מול פנים כלפי המאויים, אלא בהשמעת דברים באוזני אחרים.

ואכן, המתלונן מסר בתסקיר, כי **אחרים** הסבו את תשומת ליבו לדברים שנכתבו (עמוד 2 פסקה שנייה).

עוד יש להדגיש, כי לא לווה למלל המאיים מעש (בהסתייגות ביחס למלל כלפי השוטר).

האיומים נרשמו ונאמרו ב"משיכה" אחת - בו ביום.

אכן, היה זה אירוע חריג לנסיבותיו **על רקע ובעקבות האסון שפקד את המשפחה**, מתוך כאב עז שצרב את הלב, של נאשם אבל **בתקופה של אנינות, בעידנא דריתחא של ממש**, עת דמו רתח ובלא מחשבה צלולה.

אף נוכח חומרת המעשים, **שאינ להם שום הצדקה, אין ממצים את הדין עד תום עם נאשם אשר עשאו מתוך צער וכאב רבים, אשר מילאו את נפשו.**

עברו הפלילי של הנאשם אינו עשיר, ואין לגזור כאן גזירה שווה לענישה שראוי להטיל בדרך כלל במקרים אחרים של איומים על עובדי ציבור.

על כן, אני סבור כי המלצת שירות המבחן במקומה והיא מאזנת נכונה את מגוון שיקולי הענישה תוך החמרה מסוימת במספר השעות לתועלת הציבור, והוספת רכיבי ענישה קונקרטיים, נוספים אשר יבהירו לנאשם את חומרת מעשיו.

ד. תוצאה:

על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 400 שעות לתועלת הציבור, במרכז לרכיבה טיפולית ברמת גן, אשר יחלו בחלוף 45 ימים מהיום.

הנאשם מוזהר בזאת כי אם לא יבצע את השל"צ, ניתן לשוב ולגזור את עונשו כבתחילה.

עותק יועבר לשירות המבחן.

ב. 6 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשע.

ג. קנס בסך 2,500 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים - הראשון בתאריך 1.7.20 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

ד. פיצוי בסך 3,000 ₪.

הפיצוי ישולם לזכות המתלון - עד תביעה מספר 1, בחמישה תשלומים חודשיים שווים. הראשון בתאריך 1.7.20 ובכל ראשון לחודש לאחר מכן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, ט' אייר תש"פ, 03 מאי 2020, במעמד הצדדים.